

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: **נתינה לזולת**

פרשת בהעלותך

בס"ד | גיליון מס' 383

כיצד בקבוק קולה יכול להציל חיים?

אל נא תהי כמת (י"ב, ב)

'העצה לבוא להכרת אמימות האמונה, היא להסיר מלבו את כח הנטילה ולחזק במקומה את כח הנתינה!' - מסכם הרב דסלר במילים ברורות וחדות. אדם שחפץ להתעלות בדרך העולה בית ה', ראשית עליו להתבונן בשני הכוחות המנוגדים האמורים, ולהחליט לברוח מ'כח הקבלה', להפכו למוקצה בעיניו, ולהתמקד ב'כח הנתינה', ברצון להיטיב.

ככל ש'כח הנתינה' שבנפשו יגבר - כך תהיה לו עדות שבועמוק נפשו הוא בכיוון הנכון, הוא מבטל את רצונו לרצונות אחרים, הוא עסוק כל כולו בלעשות רצון אחרים, בהטבה לזולת. כשרצון ונפש האדם מתבטלים בפני מי שחשובים לו מרצונותיו האישיים - יש בכך מדד ברור שאיש זה מבטל את רצונו לרצון ה', הוא בכיוון הנכון לתכלית חייו בעולמו!

בפרשתנו, בתפילת משה רבינו על אחיו ואחותו שלקו בצרעת, הוא מתבטא 'אל נא תהי כמת'. והלא המצורע אינו מת, הוא אדם חי, אבל חשוב הוא כמת! כי ההכרח להרחיקו מבני האדם, מחייב שהוא אינו יכול לתת לאיש, אין לו אפשרות לתרום לאנושות. אדם שאינו יכול לתת, ש'כח הנתינה' שלו מושבת - חשוב הוא כמת, כי מה תועלתו כאדם חי?!

אחים יקרים, אל נא נהי כמת. הבה נפתח את כח הנתינה, נבטל את רצוננו לרצון הבורא, ונתמסר להיטיב לזולתנו. אדם שכח הנתינה פועם בקרבו, תמיד ישמח לסייע בצורכי ביתו ומשפחתו, תמיד ימצא את השכן שצריך עזרה, את החבר שישמח כשיכינו לו כוס קפה, את מי שצריך חיוך מחיה נפש, את מי שיכול להיעזר בו בעצה טובה, בממוון או בפעולה נחוצה.

הבה נעצים בתוכנו את כח הנתינה, הבה נפעל להרבות טוב וחסד בעולם. הבה נשים בצד את רצוננו האישי, הבה נפעל למלא רצונות של אנשים אחרים. ככל שנעצים את רגש וכח הנתינה בליבנו - כך נזכה להרבות במעשי חסד, להיות אנשים מועילים ומטיבים לעולם, ונזכה לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים!

לפעמים כדאי לעצור בצד...

היה זה בעיצומו של כביש בינעירוני רחב יחסית, בשעת ערב מוקדמת. באחת המכוניות נסע הרה"ק רבי מאיר אבוחצירא זי"ע - שנודע כ'בבא מאיר', הוא בנו של ה'בבא סאלי' זי"ע ואביהם של האדמו"רים לבית אבוחצירא המכהנים כיום, יבדלו לחיים טובים. רבי מאיר נודע כאיש קדוש ונשגב ובעל שמירת עיניים מופלגת, ודווקא לכן הפתיעה העובדה כי בעיצומו של הנסיעה נשא את עיניו אל המשאית הנוסעת לפניו, ואחר כך ביקש מנהגו לבקש מנהג המשאית לעצור בצד.

הנהג נדהם מהבקשה, מזה תקופה ארוכה הוא זוכה להסיע את רבי מאיר, ומעולם לא קרה כזאת. אולם, ההוראה היתה חד משמעית, והנהג עקף בזהירות את נהג המשאית, ואותת לו בפנסיו שיעצור בחיפז בצד הדרך, מעבר לשולי הכביש, באופן זהיר ובטוח. נהג המשאית, שהוביל מטען עמוס בשתייה קלה בדרכו להפצה בחנויות, התקשה להבין את פשר העניין, אולם תנועות היד של הנהג ברכב הפרטי ואיתותיו הרבים - הובילו אותו לעצור.

השאיפה המרכזית הניצבת בעומק לבו של כל יהודי, היא לזכות לעשות נחת רוח ליוצרו, להיות עבד נאמן למלך מלכי המלכים, לשמור ולעשות ולקיים את רצון בורא עולם. אלא שלחיים קצב משלהם, טרדות ודאגות רבות אופפות את כולנו, ולאדם המצוי קשה לערוך מדי יום את חשבון נפשו - האם הוא פועל בכיוון הנכון במטרה לממש את שאיפתו זו, או שמא - חס וחלילה, צועד הוא בכיוון ההפוך. אמת ויציב, סדר היום של כולנו מלא במצוות, ובכל זאת:

האם יש משהו שהוא מדד עיקרי לדעת האם אנחנו צועדים בכיוון הנכון? האם יש 'בדיקת מעבדה' קצרה ופשוטה, במהלכה נגלה אם אנו מתקרבים למימוש אותה שאיפה נכספת? האם יש כלי בעזרתו נוכל לאבחן את עצמנו, באופן מהיר וקל, האם אנחנו באמת פועלים למען המטרה החשובה הזו, האם אנו באמת עולים ומתעלים לעשות רצון בוראנו - כשאיפתנו?!

בספר 'מכתב מאליהו' - במאמר כח הנתינה, נחשף כלי רב עוצמה והשפעה, בדיקת מדדים מדויקת ומוקפדת, בעזרתה ניתן לפצח את מקומו ביחס לשאיפת חיינו, באמצעותה ניתן לאמוד האם אנו מתקדמים בכיוון הנכון. ובכדי לעמוד על הכלי ודרך הבדיקה, מקדים הרב דסלר ומבאר אבן יסוד בסיסית בתורת הנפש, כדלהלן:

ברגע בו נולד האדם, הוא מצטרף לעולם שהיה פעיל עוד טרם בואו, ועתה 'התעשר' בנוכחותו. האורח החדש המצטרף לעולם, ניתן בשני ערכים נפשיים חזקים ומנוגדים: האחד הוא 'כח הנתינה' - אשר משמעותו היא הרצון לתת, להעניק, לתרום תמיד לארץ ולדורים עליה. והשני הוא היפוכו המוחלט: 'כח הקבלה' - אשר משמעותו היא הרצון לקבל, לקחת, ליטול תדיר מהארץ וממהיים עליה.

כל העת האדם 'נקרע' בין הרצון לקחת ולהיטיב לעצמו, לבין הרצון לתת ולהיטיב לאחרים. תינוק בן יומו מכיר רק את 'כח הקבלה', כל העת הוא מקבל ומקבל, בלי לתרום כלום לסובביו. הוא מקבל תשומת לב, מזון, שתיה, ביגוד ועוד, נושאים אותו על כפיים. ככל שהאדם מתבגר ושכלו מבשיל - כך הוא מתחיל לתת: תחילה הוא מרווה נחת את הוריו בחיובים ועזרים, אחר כך לומד לסדר צעצועים, לערוך קניות, ובהמשך - לומד לעזור ממש לסובביו, בעצה טובה, במעש, ועוד.

אדם המשוועבד ל'כח הקבלה', אינו רואה דבר בעולם - זולת את עצמו. מבחינתו, העולם כולו נועד לשרת אותו, את האינטרס שלו, את מה שטוב ונוח בעבורו. לפיכך, הוא מרוכז בעצמו לחלוטין, ואינו בר-דעת כלל לעסוק בתפקידו האמיתי עלי אדמות - לקיים רצון ה', שכן הוא כל כולו משועבד לרצונו האישי ולמאווייו, ה' ירחם...

מנגד, אשרי הזוכה להיות כל כולו נתון ב'כח הנתינה'. מבחינתו, הוא הגיע לעולם כדי להיטיב, כדי שהעולם יהיה עולם טוב וקסום יותר בזכותו ובזכות פעליו. הוא רואה את עצמו כאמצעי לשיפור העולם, ולא כמטרה בפני עצמה. באופן טבעי, אדם כזה אינו עסוק ברצונותיו האישיים, אלא משעבד את רצונו לרצון ה' - כי הוא יודע שזו תכלית חייו בעולמו!

סגולה עוצמתית - במוצ"ש הבעל"ט!

דרכו של עולם, שאנשים מחפשים סגולות שירעיפו עליהם שפע בברכה ממעל, חשק לעשות את רצון הבורא, השפעות טובות בבריאות ובפרנסה, וישועות נכספות. לפעמים, הסגולה הזו נמצאת מתחת ליד ממש, וכשנקרית לפנינו הזדמנות קלה ונוחה - זה הזמן לנצל:

במוצאי שבת הבעל"ט, יחול יומא דהילולא של הרה"ח רבי פתחיה סעלישער בן הרה"ר יוסף יונה הי"ד, איש מופת של עבודת ה', שזכה ועלה ונתעלה במות קדושים על קידוש ה' בשנות השואה, ביום י"ג בסיון תש"ד. זוהי עת רצון מסוגלת לטבול במקווה ולהדליק נר לטובת נשמת הצדיק, ולבקש בקשה אחת - שבשיעטא דשמיא תתמלא בקרוב. רבים עשו כן והצליחו: הדליקו נר וטבלו במקווה לזכות הצדיק, וראו ישועות גדולות!

מומלץ עוד יותר - לעשות כן במשך 40 יום רצופים. הדלקת נר וטבילה במקווה - שתי משימות קלות וזמינות, זולות ונגישות, אשר כל אחד יכול לעשות ולקיים ובאמצעותן להתחבר לנשמת הצדיק, וממקומו תחת כסא הכבוד הוא ישפיע עלינו שפע קדושה וברכה!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה סעלישער בן הרה"ר יוסף יונה הי"ד רוזנברג
מזקינ חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנת הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (אריאל)
ת.נ.צ.ב.ה.

נהגה הוא שב על עקבותיו. עוד דקה חולפת והוא כבר עוצר לצד בני הזוג והתינוק שיעודם ממתנים...

הוא פותח חלון, ומתוך הרכב מנשבת רוח חמה ונעימה - תרתי משמע... 'לצפת?' - הוא שואל קצרות, והם משיבים לעברו בהנהון נחרץ, כטובעים הנאחזים בקס. 'תעלו!' - הוא מציע בשמחה, יורד לכביש המוצף ופותח את הבאג', מעמיס עליו את עגלת התינוק תוך כדי שבני הזוג ותינוקם מתיישבים ברכב. 'אין לנו מילים' - אומר האורח, 'כבר לא ידענו איך נצא מכאן' - הוא משבח את החסד שגמלו עמו, תוך כדי ששמעון מאיץ ברכב בואכה צפת...

בכניסה לצפת, מאחורי הצומת, מסתתרת לה נידת מטרה. 'עצור בצד' - פוקד השוטר, ושמעון נאלץ לבלום בחזקה. השוטר מציץ אל תוך הרכב, וכהרף עין קובע: 'התינוק אינו חגור במושב בטיחות. זו עבירה על החוק!'

לא הועילו כל תחנוניו של שמעון, נסיונות הצטדקותו עלו בתוהו. השוטר חמור הסבר לא אבה לשמוע ששמעון הציל את בני הזוג ותינוקם מעמידה בגשם לצד רכב בווער, וגם כשהבין שלשמעון אין עבירות תנועה קודמות - משמע כי הוא נהג זהיר בדרך כלל - לא נע ולא זע מעמדו. 'עבירת תנועה חמורה!' - קבע באופן חד משמעי, והחל רושם דו"ח.

כשהושיט השוטר את הדו"ח לשמעון הנהג - שמעון נדהם. מעולם לא קיבל דו"ח בעבר, בטח לא כזה... 1000 שקלים קנס ושש נקודות! בבת אחת! על עבירה אחת! שכולה תוצאה של רצון טוב לחלץ זוג שתקוע על אם הדרך! הוא מיטיב להבין את המשמעות: נזק כספי משמעותי, ובנוסף - הנקודות נצברות, עד כדי שב-12 נקודות יצטרך לעבור 'קורס נהיגה' מחדש. מה זה ועל מה זה? וכי השוטר אינו מבין את המצוקה הרגעית?

האווירה ברכב הפכה עכורה, והאורח הציע כמוזן לשלם את הדו"ח. 'המצוה היא שלי, וגם הקנס הוא שלי' - סירב שמעון בתוקף ובנעימות, והחליט לעמוד על 'זכותו' להתמודד עם הדו"ח. כשמעון מברר לאן פני בני הזוג מועדות, הסתבר שהם מתגוררים בקרבת מקום למקום מגוריו. אמור מעתה, גם אם יבקש להישפט וינסה לטעון את הסיפור האמיתי - טענתו לא תישמע סבירה, שכן האורחים ברכב והנהג מתגוררים בשכונת!

בגבורת נפש אצילית מחליט שמעון להתמודד עם הדו"ח, וכבר למחרת משלם את הסכום בהשלמה מלאה, מתוך הבנה שכך גזר בורא עולם. הוא אמנם אינו מבין איך ממעשה חסד התגלגל לידיו נזק כספי, אבל הוא גם לא מתיימר להבין. כך או כך, הואיל וכאמור התגוררו בשכונת ונפגשו לא אחת, מעת לעת נקשרה שיחה בין שמעון הנהג טוב הלב לאורחו...

עד מהרה התברר לאורח הרכב ששמעון עודו בחור, ובהרף עין עלתה במוחו הברקה להצעת שידוך. הדברים הלכו והתקדמו בקצב מהיר יחסית, עד שכחצי שנה לאחר אותה נסיעה של הכנסת אורחים וקנס

בצידה - שמעון התארס בשעה טובה ומוצלחת, עם מישהי שהוצעה לו על ידי מכרי משפחת האורח שנסע ברכבו!

לאחר האירוסין ערך שמעון מסיבת הודיה, בה סיפר על הדרך הפלאית שהובילה לאירוסיו. ואז הוסיף: 'אני חשבתי שהפסדתי ממעשה החסד שעשיתי - 1000 שקל קנס ושש נקודות. ולא ידעתי שיושב בשמים מוביל אותו למעשה חסד שיוביל להקמת ביתי בשעה טובה ומוצלחת!'

סיפור מופלא זה, אשר סופר בגיליון 'השגחה פרטית', מרטיט כל לב: כשאדם נותן לזולת, נראה כאילו הוא מפסיד. הוא נותן כח, הוא נותן זמן, הוא נותן כסף - הוא כביכול גורע מעצמו. לא רק שזה לא נכון, אלא גם כשנראה בעליל שמפסידים מהנתינה - למפרע עוד יתברר שהנתינה היא ריווחית מאין כמוה, היא פותחת צוהר לישועה!

אחים יקרים, הבה ניתן מכל הלב, בכל לב. הבה נחפש כל הזדמנות לעשות חסד, הבה נפעל להרבות טוב וחסד בעולם. ככל שנעצים את רגש החסד בליבנו ונרבה במעשי חסד בפינו ובידינו - כך נזכה לפתוח לעצמנו שערי חסד ורחמים בשמי מעל, ונזכה להשפיע שפע טוב וחסד לכל בראי עולם!

נהג המשאית עצר, וכמוהו גם הנהג של רבי מאיר. נהג הרכב סימן לנהג המשאית שהוא מבקש ממנו לגשת לחלון הרכב, ונהג המשאית - בחוסר חשק בולט ותוך כדי שהוא תורה לפשר העיכוב המוזר בדרכו - ירד מהמשאית וניגש לחלון שלצד המושב של רבי מאיר. ברגע בו החלון נפתח, הנהג הנרגן שאג פנימה: 'מה כבר קרה? למה עצרתם אותי באמצע הכביש? מה כל כך דחוף?'

ורבי מאיר, בשלוות נפש אופיינית, לא נבהל ולא נרתע. 'אני צריך ממך טובה קטנה...' - אמר בקול שליו, 'אני מאוד צמא. האם תוכל לתת לי בקבוק שתייה אחד מבין כל הבקבוקים שבמשאית?' - - -

הנהג חשב שהוא קורס תחתיו מרוב עצבים. מה? לעצור אותו בצד הדרך כאילו משהו דחוף, ועוד בשביל מה? - כדי שיואיל לעלות לקרון המטען, לפתוח 'פסודה' ארוזה כדבעי, לקרוע קרטון ולשלוף ממנו בקבוק? האם על אם הדרך אין תחנות דלק? מה החוצפה הו?!?

בחימה שפוכה התנפל נהג המשאית בצעקות אימה, על עצם החוצפה לעצור אותו בדרכו, על עזות מנצח, על הבקשה המוזרה והמשונה. הוא לא הכיר את הרב ולא עמד על טיבו, והעניין נראה לו כהתנהגות בלתי נסבלת מצד יושבי הרכב הפרטי. הוא עמד וצעק על הרב והנהג בחמת זעם, אולם הרב רק ניסה שוב ושוב לשאול אותו ולהתחנן אליו: 'אולי בכל זאת? בקבוק שתייה? פחית? משהו?'

הנהג התעצבן שבעתיים, סינן מפיו כמה וכמה דברים הרחוקים מכבודו של הרב ומכבודו של אדם ת"ק פרסאות, ושב ועלה לתא הנהג של המשאית, תוך שהוא אינו פוסק מלהורות בתנועות יד שהוא כועס וזועם... הוא מיהר להתניע ולעקוף בפראות את הרכב הפרטי שהפריע אותו מדרכו, בעוד רבי מאיר נאנח...

לא חלפו אלא מספר דקות, ופקק תנועה נוצר בכביש. תאונת דרכים קטלנית. המשאית התהפכה, הנהג נהרג. כשרבי מאיר הבחין במשאית ההפוכה שעם נהגה דיבר אך לפני מספר דקות, הפטיר בשקט: 'ראיתי שיש עליו גזירה, חפצתי להצילו. ניסיתי בכל כוחי אבל הוא לא הסכים!'

סיפור נורא זה, שהופיע בגליונות 'דרשו', מעיד כאלף עדים: אחים יקרים, לתת זה לקבל. לא תמיד מבינים למה ומדוע, אבל תמיד תמיד - ההזדמנות לתת היא דרך להעצים את כח הנתינה, היא דרך לעורר רחמי שמים, היא הכלי המרכזי לכבוש את הרצון האישי ולהתקרב לרצון ה'.

כשניתנת לנו הזדמנות לתת - הבה ניתן בשמחה. נעניק מכל הלב. חיוך לכל עובר אורח, שלום לבבי, מחמאה כנה. פעולת חסד גדולה או קטנה, איסוף הספרים בבית הכנסת, הכנת כוס תה לבן משפחה או לחבר בעבודה, סיוע לשכן להעלות את הקניות הביתה, העברת ילד קטן את הכביש...

כל אלה דוגמאות: בחיים עצמם - יש הזדמנויות רבות מספור, בכל יום ויום. מי שמבין שכל הזדמנות לתת היא מתנה, שבכל רגע בו הוא מעניק לזולת הוא עושה את רצון ה', שבכל פעם שהוא גומל חסד הוא עושה את הדבר הנעלה ביותר - שש על כל הזדמנות, שמח עם

כל מעשה חסד, קופץ בחשק ובאהבה לסייע לזולתו. הבה נעצים את כח הנתינה בליבנו, הבה נרבה טוב וחסד בעולם - ונזכה שמשמים יעניקו לנו שפע טוב וחסד!

הקנס שהתברר כדמי שדכנות...

גשם זלעפות ניתן ממעל, ובצד הדרך - אש בווערת, להבות מיתמרות אל על... המראה המוזר והמנוגד עורר את תשומת הלב של ר' יצחק ונהגו שמעון, שהיו בדרכם לעיר צפת. במרחק מה מהרכב הווער ניצב לו זוג צעיר כשבידי האם תינוק קטן, והם מנסים לגונן על עצמם מפני הגשם הסוחף, משתדלים לעמוד בצורה יציבה ברוח הסוערת...

'אוי, מסכנים!...', אומר שמעון הנהג, שבאותה עת עודו בחור בן 25. 'אכן, מה יעשו עכשיו?' - משיב לו ר' יצחק באנחה, 'נראה שהם נסעו ברכב הווער, שהתלקח בעיצומה של הנסיעה. הם קפצו ומילטו את נפשם לשולי הכביש, ועתה הם ניצבים שם - נתונים לחסדי הסערה!'

אף שכבר עברו את מקום הרכב הווער, משיב לו שמעון מיד: 'אתה יודע מה? - הרי יש לנו ברכב 3 מקומות ריקים. הבה נחזור ונציע לחלץ אותם מכאן. זה בוודאי דבר שהם זקוקים לו!...' - ובעודו אומר זאת הגיע לצומת בו יוכל לעשות פרסה,

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשרא) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס